

ap
EGLUTĒ

1952

BIRŽELIS

Nr. 6

1952 BIRŽELIS Nr. 6

Redaguoja: *Pranas Naujokaitis*

Leidžia

LIETUVIŲ KULTŪROS
INSTITUTAS

Prenumerata:

Metams: Amerikoje \$3.00, kitur — \$3.50. Atskiras numeris 30 centų.

Pinigus, užsakymus ir adresų pakeitimus siųsti:

EGLUTĖ, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Conn.

Raštus siųsti ir turinio reikalų rašyti:

Pr. Naujokaitis, 59 So. 3rd St., Brooklyn 11, N. Y.

SIAME NUMERYJE:

1. Maironis, MYLĖK, LIETUVI	161
2. Maironis, TU, GIRELE	161
3. P. Naujokaitis, MAIRONIS	162
4. Maironis, TRAKŲ PILIS	165
5. D. Lipčiūtė, MAIRONIO SODO OBUOLIAI	166
6. A. Kalvelis, GIMTOJI ŽEMĖ ŠAUKIA	171
7. A. Rūta, RUGIAGĖLĖS AKYS	174
8. O. Wilde — D. Velička, ŽVAIGŽDĖS VAIKAS	177
9. K. Ostrauskas, GILIUKAI	181
10. J. Iešmantaitė, SŪPUOKLĖS	184
11. A. Mažiulis — A. Kaupas, ŽVIRBLELĮ NUŠOVĖ	186
12. V. Benjaminas, ZUIKUČIO PYRAGAI	187
13. Mislės	189
14. Naujos knygos	189
15. A. K., PAVASARIS	190
16. A. Maslauskas, MAŽASIS JONUKAS IR VARLĖ	190
17. Uždaviniai	192
18. Laiškai redaktoriui	viršelyje
19. Laiškai skaitytojams	viršelyje

Viršelis ir iliustracijos — dail. P. Osmolskio

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly, except during July and August, by the Lithuanian Cultural Institute. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, R. F. D. 2, Putnam, Conn. Editor: P. Naujokaitis, Brooklyn, N. Y. June, 1952. Vol. 3, No. 6. Subscription: \$3.00 yearly. Outside U.S.A. — \$3.50 yearly. Single Copy 30c. Entered as second-class matter at the post office at Putnam, Conn.

N. P. Seserų Spaustuvė, Putnam, Conn.

MYLĖK, LIETUVI, TĄ BRANGIĄ ŽEMĘ

MAIRONIS

Mylėk, lietuvi, tą brangią žemę,
Kame nuo amžių tėvai gyveno:
Čia tavo kūnas sau maistą semia,
Čia grynai dvasiai tiek sveiko peno!

Mylėk jos kalbą, senovės būdą,
Jos girių kvapą, žaliąsias pievas;
Į jos dirvonus pasėjęs grūdą,
Žinai, jog vaisių palaimins Dievas.

Mylėk prabočių kapus garbingus,
Kur amžiais ilsis tėvynės sūnūs!
Mylėk tuos amžius vardais garsingus,
Kurie išugdė tautos galiūnus!

TU, GIRELE, TU ŽALIOJI

MAIRONIS

Tu, girele, tu žalioji,
Tu, kurią laikai išgriovė,
Tu, lietuvi, kurs vaitoji...
Jūs užmirštumėt senovę!

Bet tas šaltas šiaurės vėjas
Blaško žmones ir girelę
Ir, daužydamas užėjęs,
Mus iš miego kelte kelia.

Mainos rūbai margo svieto:
Silpnas kelias, tvirtas griūva;
Nebijokim vargo kieto,
Juk be jo galiūnai pūva!

Atsibus tėvynės sūnūs,
Didžią praeitį atminę;
Pagimdys vargai galiūnus,
Ugnimi uždegs krūtinę!

MAIRONIS

PR. NAUJOKAITIS

1862. X. 21 — 1932. VI. 28

Maironio poezijos knygos:
eilėraščių rinkinys PAVASARIO BALSAS, poemos: JAUNOJI LIETUVA, RAŠEINIŲ MAGDĖ, MŪSŲ VARGAI, dramos: KĘSTUČIO MIRTIS, VYTAUTAS PAS KRYŽIUOČIUS, DIDYSIS VYTAUTAS KARALIUS, libretto: KAME IŠGANYMAS? NELAIMINGOS DANGUTĖS VESTUVĖS.

Atvaizde matome Maironį jo darbo kambaryje. Čia jis dar gerokai jaunesnis už vaizduojamą įprastiniuose paveiksluose.

Šių metų birželio 28 dieną sukanka lygiai 20 metų nuo didžiojo lietuvių poeto Maironio mirties.

Tuo pat laiku, kai Dr. Jonas Basanavičius išleido pirmąją lietuvišką laikraštį „Aušrą“, pradėjo rašyti ir Maironis. Jo pirmasis eilėraštis „Miškas ir lietuvis“ buvo išspausdintas „Aušroje“. Anais sunkiaisiais laikais, kai Lietuva buvo žiauriai rusų valdoma, kai lietuviams buvo uždraustas lietuviškas raštas, o iš pačių lietuvių dar nedaug buvo šviesių ir mokytų žmonių, suprantančių, kad lietuvių tauta savo gabumais ir kitais dvasios turtais yra lygi kitoms tautoms, Maironio eilėraščiai buvo tikrai gaivinantis lietuviškas žodis.

Savo eilėraščiuose Maironis dainavo apie garsią Lietuvos praeitį, kai lietuviai turėjo savo galingą valstybę, siekusią nuo Baltijos iki Juodosios jūros. Tada lietuvis buvo laisvas ir tikrai geros širdies žmogus:

*Tada už auksą nemylėta,
Tada už dainą nemokėta.*

Dėl to Maironis ragino tą senąją Lietuvą mylėti, jos didvyrius gerbti ir jų darbais sekti.

Lietuvą reikia mylėti ne vien dėl garsios ir garbingos praeities, bet ir dėl jos grožio. Ir Maironis dainavo apie Nemuną ir Šešupę, apie srauniosios Dubysos pakrantes, apie ramų ir susimąščiusį Nevėžį, apie srauniąjį Nerį, apie savo mieląją žemaičių Minią... Jis dainavo apie Lietuvos kalnus ir kalnelius, apie gražiuosius piliakalnius, apie mėlynuosius ežerus ir apie audringąją Baltijos jūrą. Miškai ir pievos, sodai ir lietuviškos sodybos su lietuviškai kalbančiais ir jautriai dainuojančiais žmonėmis Maironiui buvo gyvoji jo laikų Lietuva.

Tiesa, Maironis liūdėjo, kad griūva senovės pilys, kad lietuviai kenčia svetimųjų priespaudą ir nekaltai yra tremiami į Sibirą, bet jis tikėjo, kad Lietuva bus laisva, kad sunkūs laikai praeis, kad Lietuvos vaikams užtekės nusiblaivęs dangus. Pasitikėdamas Dievu, Maironis pats tikėjo į šviesią ateitį ir mokėjo kitus įtikinti savo dainose, kad tokia ateitis tikrai prašvis. Bet laisvė taip pat pasiekama tik darbais ir įtempta kova. Dėl to Maironis ragino dirbti, kovoti. Jis ragino paimti arklą, knygą, lyrą ir eiti Lietuvos keliu. Tai yra: darbu, mokslu ir menu prikelti lietuvių tautą savarankiškam ir laisvam gyvenimui.

Visi žinome, kad Maironio pranašauta laisvė buvo lietuvių tau-

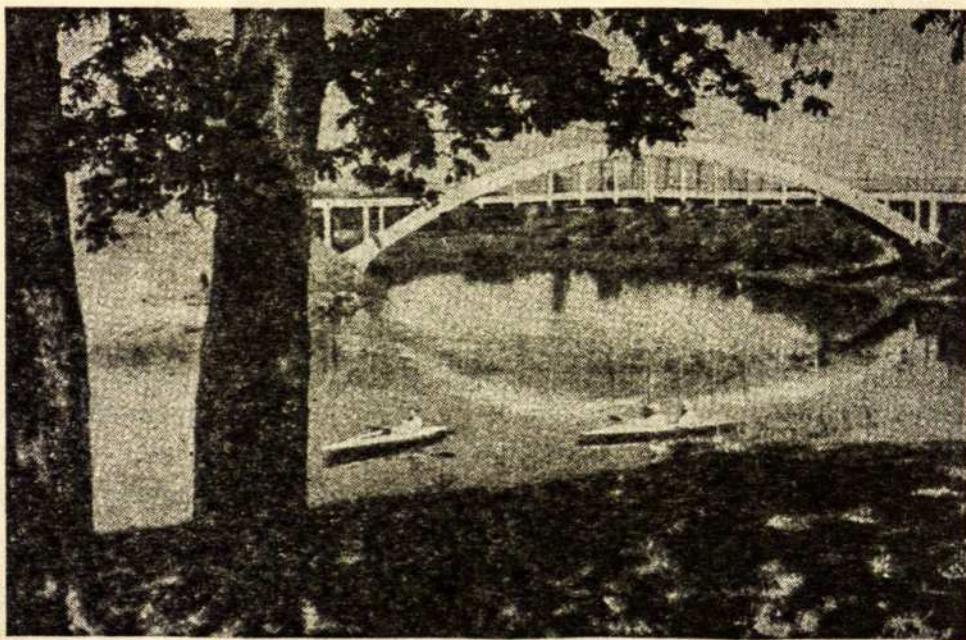
KAUNO KATEDRA -
BAZILIKA. JOS ŠVEN-
TORIUJE, PRIE PAT
SIENOS ŠIAURINĖ-
JE PUSĖJE, YRA
PALAIDOTAS MAI-
RONIS. ŠIOJE BAŽ-
NYČIOJE POETAS
LABIAUSIAI MĖGO
MELSTIS.

tos išsikovota. Toje kovoje Maironiui priklauso labai žymi vieta: jis greta J. Basanavičiaus, V. Kudirkos ir kitų yra vienas didžiųjų lietuvių tautos vadų, vertas tokios pat pagarbos, kaip kad yra nusipelnę mūsų senieji kunigaikščiai, narsiai kovoję senovėje dėl Lietuvos laisvės.

Šiandien vėl esame išblaškyti ir benamiai, o mūsų Tėvynė kenčia didžiausias kančias ir persekiojimus. Šių dienų mūsų poetai dainuoja apie jos kančias ir viltį. Tačiau ir Maironio poezijos žodis dar tebėra gyvas ir galingas. Skaitykime jį, deklamuokime, iš jo stiprybės semkimės!

Maironis (jo pavardė yra Jonas Mačiulis) yra gimęs 1862 m. spalio 21 d. Pasandravio dvare, Raseinių apskrityje. Mokėsi Kauno gimnazijoje. Paskui Kauno kunigų seminarijoje. Įšventintas kunigu 1888 m., o 1892 metais baigė Petrapilio dvasinę akademiją ir buvo paskirtas Kauno kunigų seminarijos profesoriumi. Po dviejų metų pakviečiamas profesoriumi į Petrapilio dvasinę akademiją. Nuo 1909 metų iki savo mirties (1932 m. birželio 28 d.) Maironis buvo Kauno kunigų seminarijos rektoriumi. Buvo profesoriumi ir Kauno universitete. Už nuopelnus Bažnyčiai buvo pakeltas į prelatus. Daug įvairių visuomeninių darbų Maironis yra nuveikęs. Bet mums visiems jis yra svarbiausias, kaip poetas, kaip tautos žadintojas ir guodėjas. Savo poezijoje Maironis tebėra gyvas ir šiandieną. Iš savo raštų jis kalba į mus ir nori, kad mes išgirstume jo žodžius:

*Mylėk, lietuvi, tą brangią žemę,
Kame nuo amžių tėvai gyveno.*

Maironio apdainuotas gražusis Nevėžis. Čia matyti tiltas per Nevėžį ties Surviliškiu. Prof. S. Kolupailos nuotrauka, "Ateities" klišė.

TRAKŲ PILIS

MAIRONIS

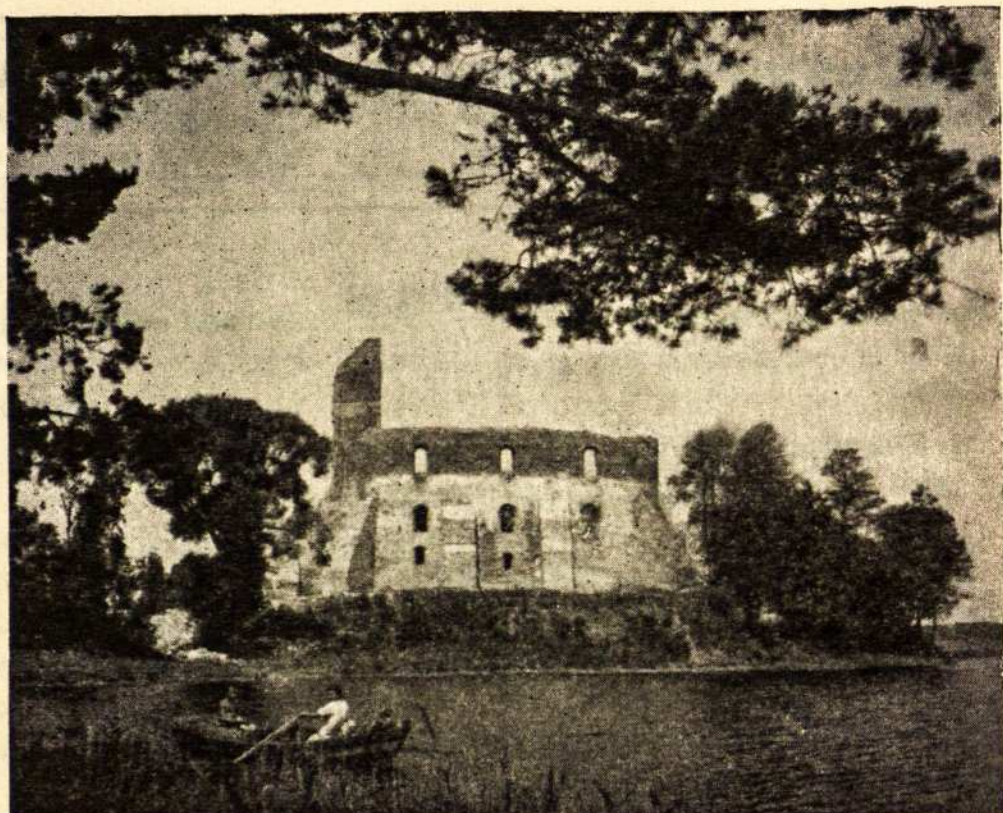
Pelėsiais ir kerpėms apaugus aukštai,
Štai Trakų garbinga pilis.
Jos aukštus valdovus užmigdė kapai,
O ji tebestovi dar vis.
Bet amžiai bėga, ir griūvančios sienos
Kasdieną nyksta, apleistos ir vienos!..

Kai vėjas pakyla, ir drumzdžias vanduo,
Ir ežeras veržias platyn, —
Banga gena bangą, ir bokšto akmuo
Paplautas nuvirsta žemyn.
Taip griūva sienos liūdnesnės kasdieną,
Graudindamos jautrią širdį ne vieną.

Pilie! Tu tiek amžių praleidai garsiai!
Ir tiek mums davei milžinų!
Tu Vytauto didžio galybę matei,
Kad jojo tarp savo pulkų!
Kur tavo galia, garsi palikimais?
Kur ta senovė, brangi atminimais?

Nutilusios sienos, apleistos visų,
Be sargo, ginklų ir žmogaus!
Kiek primenat jūs man brangiausių laikų
Ant vieškelio amžių plataus!
Laikai brangiausi! Ar mums dar sugrižte?
Ar vien minėsme, kaip savo jaunystę?

Kada tik keliu važiavau pro Trakus,
Man verkė iš skausmo širdis;
Gaili ašarėlė beplovė skruostus
Ir mėlynas temdė akis!
Ir veltui dvasią raminti norėjau,
Aplinkui vien tamsią naktį regėjau.

Trakų pilies griuvėsiai

Maironio Sodo Obuoliai

DANUTĖ LIPČIŪTĖ

Maironį jūs pažįstat iš jo eilėraščių ir dainų, kaip: “Kur bėga Šešupė”, “Lietuva brangi”, “Miškas užia”, “Užtrauksim naują giesmę” ir daugybės kitų. Visi giedame jo parašytą giesmę “Marija Marija”. Maironis buvo didelis mūsų rašytojas - poetas, kuris labai mylėjo savo tėvynę, savo dainomis skelbė tautos atgimimą, ragino būti lietuviais, žadino laisvės pasiilgimą. Maironio raštuose ir dideli, ir maži sunkiose dienose gali rasti paguodos, suraminimo ir vilties bei stiprybės.

Tačiau Maironis buvo taip pat ir žmogus. Jis gyveno savo dideliuose namuose Kaune prie Rotušės aikštės. Jo kambariuose buvo daugybė knygų, gražiai išdėstytų spintose. Po jo mirties jo darbo kambariuose įrengė Maironio vardo muziejų, kuriame buvo palikti visi daiktai taip, kaip jie buvo gyvam Maironiui esant.

Maironis labai mėgo gėles ir medžius. Prie jo namų buvo didelis, ilgas sodas, jo paties rankomis sodintas ir tvarkytas. Sode augo daug visokių vaisinių medžių ir krūmų: obelių, kriaušių, vyšnių, slyvų, agrastų, serbentų... Sodą iš visų pusių supo mūro sienos ir namai. Dėl

to ten buvo užuovėja, ir saulės atokaitoje augdavo net vynuogės. Jų nunokdavo daugybė kekių. Tiesa, jos buvo daug rūgštesnės už Amerikoje valgomas, bet tai buvo savo sodo vynuogės!...

Maironis buvo labai darbštus, kaip ir jo tėveliai — stambūs ūkininkai, kaip ir jo trys sesutės. Laisvu laiku, kai pavargdavo savo kambaryje berašydamas ir beskaitydamas, Maironis mėgdavo dirbti sode.

Tas Maironio sodas buvo tikrai gražus ir įdomus. Ten buvo išvežti daugybė žvyrutų ir baltas akmenėliais šonuose apdėliotų takų. Jais poetas mėgdavo pasivaikščioti, medelių pavėsyje ant suolelių pasėdėti. O gėlių, gėlių daugybė! ... Jų lysvelių buvo visur patakėse. O gėlių ten žydėjo visokių ... kokių tik Lietuvoje kur bebuvo ... Pro pat ledą Maironio sode jau šypsojosi baltos sniegenėlės. Jų žiedeliai dvigubai ilgiau ištyso už negausius lapelius. Jos kvepėjo žeme ir vėju. Tuos pirmuosius žiedelius Maironis ypatingai mėgo. Jis pasiskindavo jų ir laikydavo sumerktus į vandenį ant savo rašomojo stalo. Vėliau sniegenėles pakeisdavo gegutės, baltieji narcyzai, skaisčiažiedės tulpės ir bijūnai, dar vėliau baltos ir raudonos rožės, raudonieji ir mėlynieji paliokai, aukštieji mačiuliai, ugningosios nasturtos, konvalijos ir kitos gėlės. Jos puošė savo žiedų spalvomis, o maloniai viliojo savo švelniu kvepėjimu.

Sodas buvo visokių gėrybių ir malonumų šaltinis. Rudenį obuolius nuskindavo tokiais mediniais pirštais, pritaisytais ant ilgo pagallo, ir sukraudavo rūsyje lentynose.

Maironio namas turėjo gilų didelį rūšį. Jame buvo įvairių landynių ir tamsių koridorių. Tačiau buvo patalpų, kuriose buvo įvesta elektros šviesa ir įtaisytos lentynos. Ten ir sudėdavo obuolius, kriaušes ir kitus dalykus, kurie turėjo būti laikomi vėsiai. Rūsio palubėje buvo du nedideli langeliai, kurių vienas — išpintas geležiniais virbais, o kitas — atviras.

Maironio namuose šeimininkavo jo sesuo Marcelė. Ten visada gyvendavo ir būrelis giminių vaikų, kuriuos Maironis leido į mokyklą. Vaikams gera buvo gyventi pas dėdę ir tetą. Bet vaikai visada lieka vaikai. Būryje būdami, jie ir išdaigų išsigalvodavo.

Marcelė buvo gera šeimininkė. Ji rūpindavosi, kad visą žiemą užtektų savo sodo vaisių. Dėl to dažnai rūsyje atrinkdavo sveikuosius obuolius ir juos palikdavo, o valgyti vaikams duodavo jau truputį įgedusius, kartais ir pūti pradėjusius. Gražiai nuvaliusi, ji iš tų gendančių obuolių padarydavo ... obuolinį sūrį. Tai tikras skanėstas! Bet prie jo daug darbo.

Tačiau vaikai kartą įsigeidė pasiimti sveikų obuolių iš rūsio. Kam jiems čia valgyti tokius, kurių vienas šonas nupjautas ar skylė išręsta! Jie nueis rūsin ir pasiims sveikų sveikiausių obuolių! Bet patiems nueiti į rūšį nėra jau toks paprastas dalykas, nes jis buvo už-

Rotušės
aikštė
Kaune.
Šios aikštės
ir Muzie-
jaus gat-
vės kertėje
stovėjo
ir Mairo-
nio namai.

rakinamas net dviem raktais, o raktus teta Marcelė laikydavo savo apatinio sijono kišenėje, ir tai dar pririštus. Bet kam vaikų galvos, kad jos nieko neišgalvotų!

Tą vakarą, kai jau viskas namuose nurimo, Julytė, pridėjusi ausį prie tetos Marcelės kambario durų, įsiklausė ir išgirdo ją ramiai knarkiant. Pats Maironis miegodavo už kelių kambarių, atokiau. Julytė buvo palikta klausytis prie tetos Marcelės durų ir turėjo pranešti berniukams, jei teta pabustų. Juozukas buvo pastatytas prie namo kampo ir akis išpūtes turėjo sekti, ar kas nesujuoduos Rotušės aikštėje ir nepasuks į geležinius vartelius, pro kuriuos buvo įeinama į Maironio namų kiemą. O Mikas su Stasiuku, pasiėmę lagaminą ir virvę, nuėjo prie rūsio langelių. Mikas užrišo Stasiukui virvę per krūtinę, kad tuo būdu jį galėtų nuleisti pro atvirąjį langelį į rūsį, o paskui, kai bus iškeltas lagaminėlis su obuoliais, ištraukti jį atgal.

Kai viskas buvo paruošta, Stasiukas ėmė bijoti tamsoje leisti į rūsį ir tarė:

— Lįsk tu, Mikai, aš bijau...

— Bijoti nėra laiko, o aš per didelis, neįtelpu, pats matai, kad langelio skylė maža, — raminančiai kalbėjo Mikas.

— O gal geriau nelįsti...

— Tai ką? Nori, kad iš mūsų juoktųsi!...

Ne! Kad kas juoktųsi, Stasys nenorėjo. Ir toj akimirkoj dingo lango skylėje. Iš rūsio buvo girdėti duslus metamų į lagaminą obuolių dundėjimas. Mikas, prikišęs galvą prie skylės, dar mokė:

— Neimk iš vienos vietos—supras. Imk iš visų lentynų po truputį.

Lagaminas greitai buvo pridėtas obuolių ir uždarytas. Mikas jį ta pačia virve ištraukė į viršų. Skubėdamas rišo virvę ir nė nepajuto, kad nė iš šio, nei iš to pradėjo smarkiai drebėti jo rankos. Argi tai būtų vagystė — pirmą kartą šovė jo galvon mintis. Juk vis tiek tie obuoliai skirti suvalgyti, pirmiau ar paskiau atneš juos teta Marcelė. Ne, tai ne vagystė — nusprendė Mikas, bet rankos vis tiek drebėjo.

— Ar tu užmigai? — jau apačioje nerimavo Stasiukas, — trauk mane lauk!

Mikas palengva traukė virvę, ir jau Stasiuko galva kyštelėjo prie skylės, bet tuo metu staiga iš Seminarijos sodo atsidarė varteliai, ir... pro juos įėjo Maironis. Matyt, buvo užtrukęs kur svečiuose ar posėdyje. Julytė ir Juozukas nukūrė laiptais į savo kambarį, o Mikui virvė iš rankų sprūste išsprūdo, ir Stasiukas net žnegtelėjo krisdamas rūsin ant smėlio.

— Labas vakaras, dėde... — net pergarsiai suriko Mikas.

— Na, o iš kur tu čia? Ką veiki čia taip vėlai? Eik gulti, — gana ramiai pasakė dėdė Maironis.

— Taip, dėde, aš tik... mat, čia kažkoks trukšmas... Sakau, gal kas vogti eina... Sakau, gal pažiūrėsiu...

— Niekas čia neina ir niekas čia nevagia. Eik miegoti. — pasakė dėdė Maironis. Bet Mikui pasirodė, kad dėdė kažko įtartinau pasižiūrėjo į jį ir į rūsio langelį. Tačiau nieko daugiau nesakęs, lėtais žingsniais jis nuėjo prie durų, pro kurias tiesiog laiptai vedė į jo kambarius.

Lagaminas su obuoliais jau buvo paslėptas Julytės palovyje. Nors ir atrodė, kad dėdei visai nerūpėjo, ko Mikas naktį bastosi po kiemą, tačiau Mikui buvo neramu. Net dantys jam ėmė barškėti iš baimės. Drebančiomis rankomis jis ištraukė Stasiuką iš rūsio. Berniukas nebuvo nė kiek susižeidęs, tik visas smėlėtas.

Tylutėliai laiptais vaikai užlipo į savo kambarį ir ten jau rado Julytę su Juozuku ramiai sau betraškinančius atsineštuosius obuolius. Tačiau Stasiukui jau buvo praėjęs noras suleisti dantis į sveikutėlius pačių atsineštus obuolius, ir jis nė nekandęs smuko po patalais. O Mikas ilgai vartėsi ir negalėjo užmigti: jam vis knietėjo — ar tai vagystė.

Rytojaus dieną vaikai slankiojo iš kampo į kampą nelinksmi. O gal teta pažins? Bet ji per daugybę darbų neturėjo laiko apžiūrinėti obuolius, ir matyt, nieko nepastebėjo. Tačiau labiausiai jie bijojo susitikti dėdę Maironį, ypač Mikas su Stasiuku. Susitikę kur bijodavo jam tiesiai į akis pažvelgti: o gal jis ims ir paklaus, ką Mikas aną vakarą veikė ten prie rūsio lango? Tačiau dėdė neklausė. Jis tik pažvelgdavo savo ramiomis giliomis akimis į vaikus, o tas žvilgsnis vaikams būdavo sunkiausias.

Juo toliau, juo sunkiau darėsi Miko širdyje. Jis prasitarė kartą Stasiukui, kad reikėtų dėdei viską pasisakyti. Stasiukas taip pat manė, kad pasisakius, būtų lengviau, bet bijojo ir pagalvoti, kaip čia reikėtų pasisakyti. Nuo vyresniųjų Miko ir Stasiuko susirūpinimo pamažu nerimu užsikrėtė ir jaunesnieji — Juozukas su Julyte. Pagaliau nutarė jie parašyti laišką dėdei ir padėti jį ant jo rašomojo stalo. Visų vardu laišką parašė Mikas. Laukimo valandos buvo sunkios ir neramios...

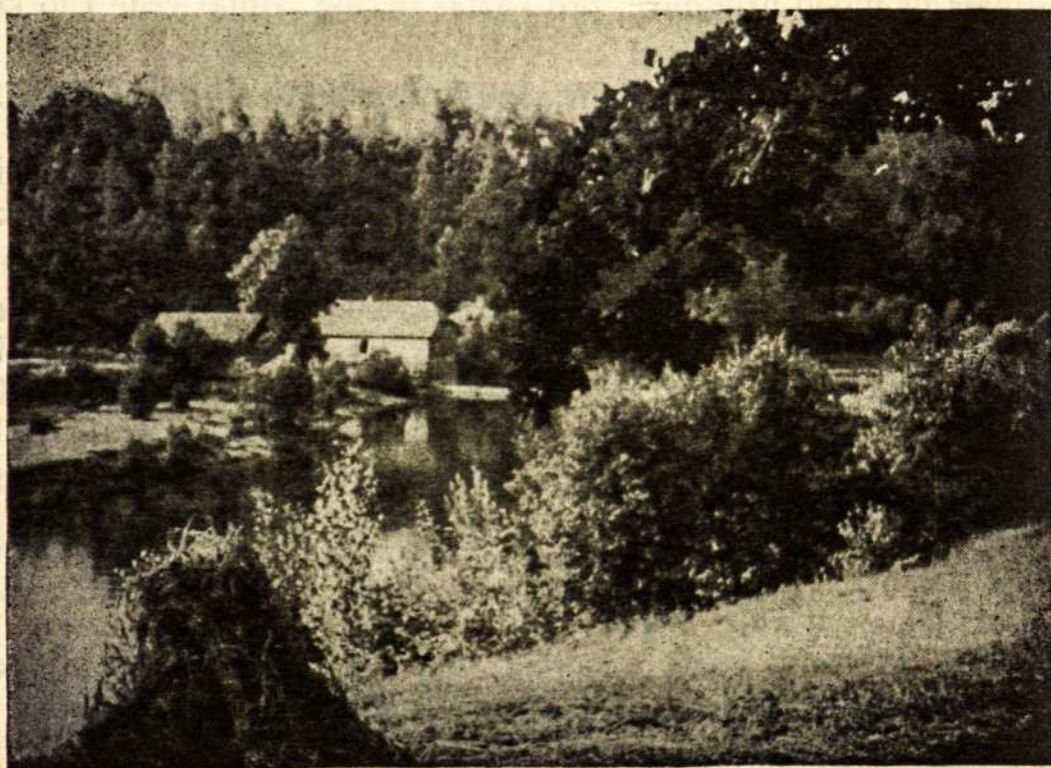
Tą vakarą dėdė grįžo vėlai, ir vaikai jau miegojo. O rytą jie dar dėdei tebesimeldžiant bažnyčioje, išėjo į mokyklą. Tik po pietų juos pasišaukė pas save dėdė. Visi nuėjo drebėdami. Tačiau Maironis buvo visai nepiktas. Jo ramus veidas net švietė malonia šypsena. Ir jis vaikams pasakė:

— Aš mačiau, kad jus kažin kokia paslaptis kankina. Negerai padarėte, kad patys ėjote obuolių pasiimti, lyg koki vagys. Bet dar esate geri vaikai, kad turite jautrią sąžinę. — Ir paskui vaikai turėjo smulkiai papasakoti, kaip jie ėjo obuolių vogti.

— Reikės pakalbėti su teta, — dar ramiai pasakė dėdė Maironis, — kad jums duotų ir sveikų obuolių.

Bet tetai apie vaikų vagystę, matyt, neprasitarė, nes ši vis tiek būtų neiškentusi vaikų nepabarusi.

Po šio atsitikimo vaikai pasidarė rimtesni ir pasižadėjo panašių išdaigų nedaryti, o dėdę Maironį dar labiau pamilo.

Maironio apdainuota Žemaitijos upė Minija.

“Ateities” klišė

Gimtoji žemė šaukia

ALGIS KALVELIS

Tai atsitiko anais metais, kai dar gyvenome Vokietijoje stovyklose. Trūko duonos kashio, bet turėjome daug laiko mąstyti apie platus ir šaltą pasaulį ir apie mielus, bet tolimus savuosius namus.

Pavasario saulė žaliu, bet dar skaidriai permatomu, šydu aptiesė miškus ir krūmokšnius. Trys vyrai sėdėjome ant kalnelio ir kalbėjomės. Mudu su Jonu malēm liežuviais apie visokius dalykus. Kai nusibodo nagrinėti mūsų stovyklos atsitikimus ir kitokias smulkmenas, griebėmės istorijos ir geografijos.

— Mes sėdime ant kalnelių, kuriuose krauju įrašyta šito krašto istorija, — kalbėjo Jonas.

— Tikrai, šituose kalnuose prasideda Vokietijos istorija, — priitariau ir aš.

Abu žiūrėjova į paminklą didvyrio, kuris visa savo žalvarine jėga buvo palinkęs į vakarus ir aukštai ties galva laikė iškėlęs didelį ir sunkų kardą. Ir supratova, kad vokiečiai ne be reikalo didžiuojasi šiais kalnais ir šia statula. Kiekvienas vokietis, keliaudamas per šią apylinkę, laiko savo pareiga aplankyti ir šį senovės didvyrio paminklą, kurs liudija apie kadaise čia vykusias dideles kovas vokiečių su prancūzų protėviais.

Mudu su Jonu savo atmintyje rausėmės po istorijos puslapius ir vaizdavomės tuos laikus, kai šituose kalneliuose liejosi karžygių kraujas.

Tik Petras, kuris buvo už mudu kiek vyresnis, tylėjo susimąstęs, ir jo žvilgsnis buvo gilus, įsmeigtas į tolį, kur kalnuota apylinkė susilieja su dangumi. Atrodė, kad jis nē negirdi, ką mudu kalbam. Miške kukavo gegutė. Tolumoje jai atsiliepdavo kita.

— Ko taip šiandien susimąstęs, Petrai? — paklausiau pagaliau neiškentęs. — Čia mes tiek klausimų išnagrinėjom, o tu tyli, kaip žemė. O juk ir pats turi lankstų liežuvį, kai esi geros nuotaikos.

— Aš viską girdėjau, ką judu kalbėjot, — prašneko Petras, — bet šiandien aš girdžiu, kaip šaukia mano gimtoji žemė...

Gerai nesupratom, apie ką čia Petras norėjo kalbėti. Ir Jonas paklausė:

— Matome, kad tu esi kitame pasaulyje. Ar negalėtum ir mums truputį atskleisti uždangą? Kai išsišneki, ir kentėti lengviau.

— Tikrai, šiandien kančia man neleidžia ištarti žodžio. Bet jei-gu norite, papasakosiu, ką aš jaučiu, — pradėjo kalbėti Petras.

— Kai sprogsta medžių lapai, kai miškuos ir soduos nuaidi gegutės kukavimas, aš visada prisimenu savo brolių, — ėmė pasakoti Petras. Jis pasislinko kiek arčiau į mudu, kad nereikėtų garsiai kalbėti, ir tyliau, ramiu balsu dėstė:

— Tai buvo anais metais, kai Lietuva kėlėsi naujam gyvenimui. Savanorių būriai paliko žagrę laukuose, knygą mokyklos suole ir išėjo su ginklu rankose ginti savo žemės. O, mano broli! Jis buvo vyresnis už mane. Nebuvo jis lankęs nė mokyklos; tik ar porą žiemų pasimokęs pas kaimo “daraktorių”, bet ko jis nemokėjo! Jis atmintinai mokėjo ir Grimų pasakas, ir Anderseno, ir Haupo, ir Tūkstantį ir vienos nakties pasakas... Ne tik vaikai, bet ir vyrai ir seniai jo pasakojimų klausydavo liežuvius pasidėję. Jis ir mane tiek namuose pramokė, kad iš karto mokykloje patekau į paskutinį skyrių, o po metų išlankiau ir į gimnaziją. Iš kažin kur jis gaudavo visokių lietuviškų knygų. Ir prie jų prasėdėdavo ištisus žiemos vakarus. Jis pasakodavo man apie kunigaikščius, apie piliakalnius, apie senovės didvyrius. Jis sakydavo, kad Lietuva ir vėl išsikovos laisvę.

Gegutė užkukavo čia pat prie mūsų.

— Pasakyk, gegele, kiek metų gyvensiu, — nutraukiau Petro pasakojimą ir ėmiau skaičiuoti, kiek kartų sukukuos. Sukukavo aštuonis kartus.

— Matote, dar gyvensiu aštuonerius metus.

Petras vėl tęsė savo pasakojimą:

— Aš jau lankiau gimnaziją. Vieną sekmadienio popietę man brolis tyliai pasakė: “Išeinu savanoriu. Tu žinok, bet tėvams dar nesakyk. Kam tos ašaros... Netrukęs laišką parašysiu ir atsiprašysiu, kad neatsisveikinau”. — Tai buvo mano paskutinis atsisveikinimas su broliu. Laiškų gaudavome retkarčiais. “Gimtoji žemė mane šaukia”, rašė jis viename laiške, “aš tik einu atlikti savo pareigą.” Jis kovojo su bolševikais Lietuvos rytuose, paskui atsidūrė Lietuvos šiaurėje. Rusų ir vokiečių maišyta kariuomenė, kurią žmonės vadino bermontininkais, buvo įsistiprinusi šiaurinėje Lietuvoje ir Latvijoje. Iš karo lauko štabo mes gavome pranešimą, kad brolis krito didvyrio mirtimi ir palaidotas karių kapuose.

Petras nutilo. Mudu matėme, kaip jo akyse kaupiasi slepiamos ašaros.

— Bet tai dar ne visa istorija, — tęsė Petras toliau. — Vėliau iš jo dalinio vado gavome smulkesnių paaiškinimų. Brolis žuvo kau-

ty nėse dėl Saločių miestelio. Miestelis buvo paimtas, laimėtas didelis ginklų grobis. Mirtinai sužeistųjų tarpe buvo ir mano brolis. Jis buvo nekalbus ir susimąstęs, ligonius lankančiam karininkui jis tiek tepasakė: “Maniau, kad padėsiu galvą už Lietuvos sostinę, o čia mirštu už man nežinomus Saločius”. Karininkas jį nuramino, kad visos Lietuvos vietas vienodai brangios, nes jos visos yra tėvynės dalis. Tada brolio veidas pragiedrėjo, ir jis pasakė: “Mano gimtoji žemė dabar mane šaukia jau amžinai”. Karo audroms praėjus, brolio palaikus parsivežėm ir palaidojom savo miestelio kapuose, kur ilsis mūsų tėvų tėvai ir protėviai. Pastatėme paminklą, kuriame įrašėme: “Išgirdo jis gimtosios žemės balsą ir atliko savo pareigą tėvynei, atiduodamas viską, ką turėjo”. Sesuo kasmet pasodindavo gėlių, o aš rūpinausi, kad paminklas ir tvorelės visada būtų tvarkoje. Mes taip buvome įpratę su pirmuoju gegutės kukavimu pavasarį išsirengti į kapus. Dėl to ir šiandien aš savo mintimis esu prie savo brolio kapo. Bet nebėra šiandien kam pasodinti gėlių, kam senus lapus nuo kapo nugraibstyti: aš čia svetimoje žemėje, o sesuo su savo vyru ir vaikai ir senieji tėvai Sibiran išvežti. Žmonės pasakojo, kad motina, kai vežė juos visus, kaip didžiausią brangenybę glaudė prie savo širdies mano brolio fotografiją, kuri anksčiau kabodavo garbingiausioje seklyčios kertėje...

Petras nutilo. Nesulaikomai veržėsi iš jo akių ašaros. Mes atsi stojome ir lyg maldai tylėdami nusiėmėme kepures. Ir tyloje išgirdome galingą savosios žemės šauksmą. Šaukė ne tie kalneliai, ant kurių mes stovėjome. Ne jie! Nes čia nėra mūsų protėvių pėdų, nėra mūsų tėvų prakaito, nėra mūsų brolių kraujo. Šaukė anie Lietuvos kalneliai, miškai, pievos ir gimtosios sodybos, kurias pavasarį taip pat bu dina gegutės kukavimas. Bet kada mes visi sugrįšime ten?

RUGIAGĒLĒS AKYS

ALĒ RŪTA

Rugiagēlē buvo laiba, išblyškus ir gražiai mėlynom akim. Ji žydėjo rugiuose. Tai buvo jos namai. Ten pat išaugo ir Kukalis, jos geras draugas. Jie supdavosi kartu su siūbuojančiais rugiais, žiūrėdavo pro langus į mėlyną dangų ir kalbėdavosi apie pasaulį, kuriame viešėjo gražioji vasara. Rugiagēlė visada norėjo daug matyti, daug žinoti ir labai daug kalbėti...

Bet Rugiagēlė buvo tik gėlė, ne mergaitė, o Kukalis taip pat ne berniukas, tik — žolynas.

— Tu man patinki, tokios gražios, mėlynos tavo akys, — kalbėdavo jai Kukalis.

— O man patinka tiktai rausva tavo kepurė, tu pats nekoks, — atsikirsdavo Rugiagēlė.

Jis nepykdavo, ir jie buvo geri draugai.

Kai per jų namus bėgdavo laukinė pelė, Kukalis sučepsėdavo lūpomis ir ją nubaidydavo, kad neišbudintų miegančios Rugiagėlės.

Kai atlėkdavo tokia pikta audra, kuri jų namus supurtindavo ligi pamatų, jie abu susiglausdavo, pritūpdavo kampely ir kartu drebdavo. Audra apdaužydavo namų langus, bet jų nepastebėdavo. Jie dengdavo vienas kitą.

— Brr, — nusipurtindavo Kukalis audrai nulėkus, — piktoji ragana.

— Bet ji daug žino, nes laksto po visą pasaulį, — atmerkusi akis atsidusdavo Rugiagėlė.

— Aš nenoriu nieko daugiau žinoti, kaip savo namus. Man čia gera.

— O aš norėčiau skristi į tas žvaigždes, — dūsaudo Rugiagėlė giedrą vakarą.

— Ššš, miegok. Klausyk — rugiai supa mus ir dainuoja lopšinę. Mūsų geručiai namai.

— O aš imsiu kurią dieną ir išbėgsiu į pasaulį, — gązdindavo Rugiagėlė.

Ji buvo didelė neramuolė. Ir jos sesutė taip pat.

Kartą ėjo paruge mergaitė. Ji staiga prasiskleidė rugius ir pagriebė Rugiagėlės sesutę, — ši net surikti nespėjo. Kukalis ilgai ramino savo draugę, nes ji verkė ir verkė pavogtos sesutės.

O kai nustojo verkti, vėl prasivėrė savo namelių duris, ir vėl žvalgosi, vėl svajoja:

— Ak, taip norėčiau apeiti visą pasaulį, viską pamatyti, laimę atrasti...

— Tavo per didelės akys ir per dideli norai, — supyko Kukalis.

Kartą Rugiagėlei prie pravirų durų bestovint, staiga ėmė pilti didelis lietus ir plakti negailestingai jų namus. Nespėjo Rugiagėlė durų uždaryti. Nespėjo Kukalis prie jos prisiglausti, ją užstoti. Baisusis lietus plakė ir plovė, kol išplovė Rugiagėlės akis. Kukalis pakėlė ją dejuojančią nuo žemės ir ramindamas glostė. O ji tik kartojo:

— Aš nieko nematau. Kur mano akys? Kur mano akys?

Kukaliui taip gaila buvo draugės, taip spaudė skausmas širdį, kad nė raminti jos nemokėjo.

Rugiagėlė prisiglaudė prie Kukalio ir švelniai pasakė:

— Nebematau tavo gražios kepurėlės, Kukali, bet tu toks geras, tai ir gražus.

Dabar Kukalis pasistiebęs dairydavosi aplink ir jai pasakodavo, ką matęs.

— Drugelis nuskrido papieviu. Skuba, net jo sparneliai dulka.

— Kur jis nuskrido, kur nutūpė, Kukali?

— Ant smilgos nutūpė ir saulei nusilenkė.

Ir apie viską, viską pasakodavo draugei Kukalis. Jis buvo tarytum Rugiagėlės akys. Visą ji žinojo, kas aplink darosi.

Ir vis dar ji nebuvo patenkinta, ta Rugiagėlė neramuolė. Dūsaudo:

— Ak, taip norėčiau į pasaulį išeiti, laimę atrasti...

Tik vieną rytą jie išgirdo dar negirdėtą trukšmą:

— Žan - žan - žan...

Kad pradės kažkas laužti jų namus. Tai buvo rugių kirtėjai.

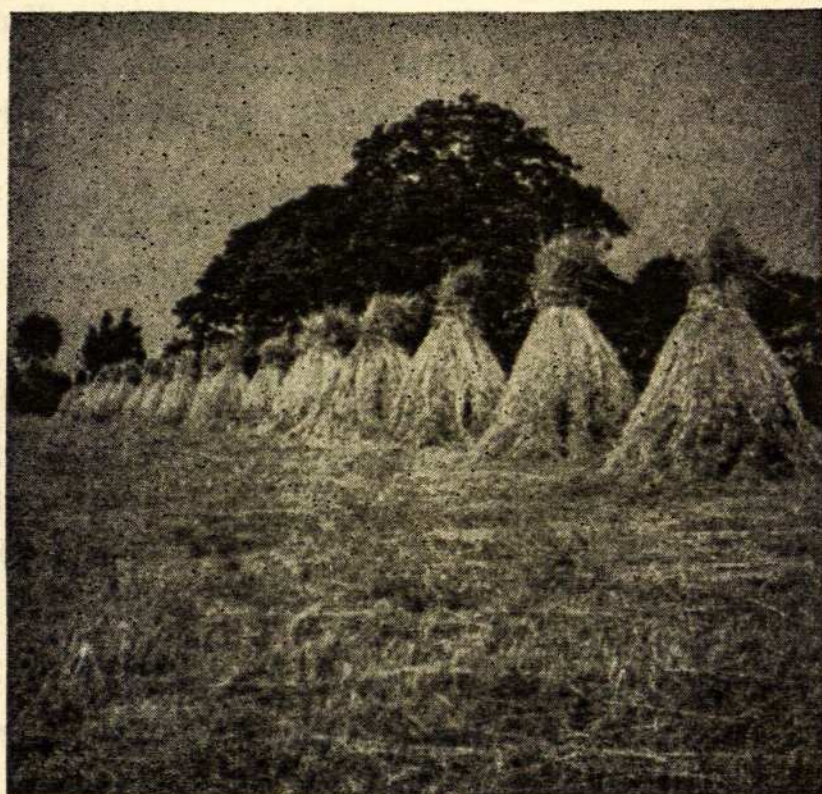
— Žan - žan - žan, — krito jų namai.

— Oi, — sudejavo Kukalis, — mane pakirto, sudie, Rugiagėlė, mirštu.

Rugiagėlės dalgis neužkliudė, tiktai pjovėjo koja primynė, pri-
lenkė ligi pat žemės, kur gulėjo miręs jos draugas. Ji pabučiavo Ku-
kalio galvą ir sudejavo:

— Mūsų laimė buvo čia, Kukali, buvo čia...

— Čia, čia, čia, — atsiliepė jai į pėdus rišami rugiai.

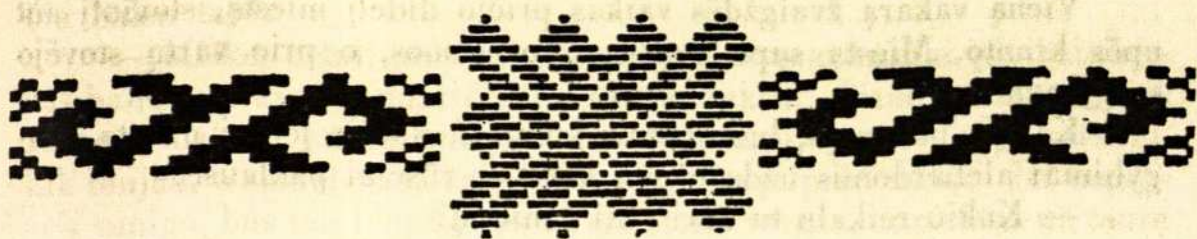

Rugiapiūtė Lietuvoje

“Aidu” klisė

*Ar giedros išaušta pavasario dienos,
Ar krinta nuo dalgio žvangučiai lankos,
Ar dreba nuo šalčio apleistos rugienos, —
Mums savo tėvynė graži visados.
Ar pavasaris išaušta, ar kaitri rugpiūtė,
Tu gražiausia, maloniausia, Lietuva - motutė!*

M a i r o n i s

ŽVAIGŽDĖS VAIKAS

OSCAR WILDE — Išvertė DOMAS VELIČKA

Tęsinys iš praėjusio nr.

Rytą pabudęs, nusiskynė nuo medžio karčių uogų, suvalgė jas ir, graudžiai verkdamas, leidosi toliau į tankią girią. Ką besutikdamas, jis vis teiravosi, ar kartais nesąs matęs jo motinos.

— Tu landžioji po žemę, pasakyk, ar nematei kur nors mano motinos? — tarė jis sutikęs kurmį.

— Kaip aš galiu matyti, — atsakė kurmis, — kad tu išbadei mano akis.

— Tu skraidai medžių viršūnėmis ir gali apmatyti visą pasaulį, — tarė jis sėmenėlei, — pasakyk, ar nematei kame mano motinos?

— Kaip aš galiu skraidyti, kad tu nukarpei mano sparnus? — atsakė jam sėmenėlė.

— Pasakyk, ar nematei kame mano motinos? — jis paklausė eg-lėje tupėjusią voveraitę.

— Tu nužudei mano motiną, ar nori ir savąją nužudyti? — atsakė voveraitė.

Vaikas apsiverkė, nulenkė galvą, atsiprašinėdamas Viešpaties gyvūniją, ir nuėjo tolyn į girią, vis dar ieškodamas elgetos. Trečią dieną jis atsidūrė kitoje girios pusėje ir nusileido į slėnį.

Einant per kaimus, iš jo tyčiojosi vaikai ir apmėtė jį akmenimis. Jis taip bjauriai atrodė, jog žmonės neleisdavo jam apsinakvoti net klėtyje, kur buvo supilti javai, kad neapkrėstų jų amaru. Ir samdiniai varė jį nuo savęs, ir niekas nerodė jam pasigailėjimo.

Ištisus trejus metus jis klajojo po pasaulį, bet apie elgetą, kuri buvo jo motina, nieko negalėjo sužinoti. Jam dažnai pasivaidendavo keliu einanti motina. Šaukdamas jis imdavo ją vytis ir vydavos tol, kol aštrūs kelio akmenėliai sukrūvindavo jam kojas, bet jos pasivyti jis niekada negalėjo, o pakelių gyventojai pasityčiodami jam atsakydavo, jog nei tokios elgetos, nei į ją panašios jie niekada neregėję.

Ištisus trejus metus jis klajojo po pasaulį, bet niekur nerado nei meilės, nei užuojautos, nei pasigailėjimo. Pasaulis jam buvo lygiai toks pat, kaip ir jis savo išdidumo metais.

Vieną vakarą žvaigždės vaikas priėjo didelį miestą, stovintį ant upės kranto. Miestą supo storos mūro sienos, o prie vartų stovėjo sargybiniai.

Kai jis pavargęs, kruvinomis kojomis, norėjo įeiti į miestą, sargybiniai alebardomis uždarė jam kelią ir rūščiai paklausė:

— Kokių reikalų tu nori įeiti į miestą?

— Aš jieškau savo motinos, — atsakė vaikas. — Pasigailėkite manęs, įleiskite, gal čia ją rasiu.

Sargybiniai iš jo tik šaipėsi, o vienas, kratydamas juodą barzdą, nuleido žemyn savo skydą ir tarė:

— Man rodosi, kad motina nesidžiaugtų tavę pamačiusi: tu bjaurėnis už piktavarlę ir už gyvatę. Eik! Eik šalin! Tavo motinos nėra šiame mieste.

O kitas, su geltona vėliava rankoje, jį paklausė:

— Kas per viena toji tavo motina? Ir kodėl tu jos jieškai?

— Mano motina tokia pat elgeta, kaip ir aš, — atsakė vaikas. —

Su ja esu negražiai pasielgęs. Todėl prašau įleisti mane į miestą, kad galėčiau ją atsiprašyti, jeigu ji čia gyvena.

Sargybiniai jį bedžiojo jietimis ir į miestą neįleido.

Kai apsiverkęs vaikas atsisuko eiti, staiga atsirado kareivis aukštinėmis gėlėmis išpuoštais šarvais, o ant jo skydo buvo sparnuotas liūtas. Jis paklausė sargybinius, kas čia norėjo įeiti į miestą.

— Kąkoks valkata, elgetos vaikas, kurį mes nuvijome.

— Ne, — juokdamasis tarė šarvuotasis kareivis, — geriau už saldaus vyno taure parduokime tą bjaurybę į vergiją.

— Aš perku už tą kainą, — tarė pro šalį ėjusias vienas senyvas vyras. Ir sumokėjęs pinigų, jis pasiėmė vaiką už rankos ir nusivedė į miestą.

Praėję daugybę gatvių, jiedu prisiartinė prie nedidelių durų, prisidengusių granato krūmo šakomis. Jaspio žiedu senis palietė duris, ir jos atsidarė. Penkeriais žalvariniais laiptais nusileido jiedu žemyn į sodą, pilną juodųjų aguonų ir deginto molio indų. Iš savo turbano senis ištraukė margo šilko šalį, užrišo juo vaiko akis ir atgrėžė jį priešais save. Kai nuo akių buvo nuimtas šalis, vaikas pasijuto esąs požeminiame kalėjime, apšviestame raginiais žibintuvais.

Padėjęs ant stalo riekutę supelėjusios duonos, senis tarė:

— Ėsk!

Padavęs puodelį sūraus vandens, vėl tarė:

— Gerk!

Kai vaikas pavalgė ir atsigėrė, senis uždarė duris, užrišo jas grandine ir išėjo.

Kitą rytą tas senis (o jis buvo žinomas Libijos burtininkas, savo mokslą išėjęs pas garsų Nilo kapų kerėtoją), įėjęs į kalėjimą, rūš-

čiu balsu tarė:

— Miške, netoli nuo šio miesto, yra trys auksiniai pinigai: vienas balto, antras geltono, trečias raudono aukso. Šiandien tu turi man parnešti baltojo aukso pinigą. Jei neparneši, gausi šimtą rykščių. Eik tuojau, o saulei leidžiantis lauksiu aš tavęs prie vartų. Jei neparneši pinigų, bus tau blogai, nes tu esi mano vergas, nupirktas už taurę saldaus vyno.

Margo šilko šaliu užrišęs vaikui akis, burtininkas išvedė jį per savo namus, per juodųjų aguonų daržą, o paskiau žalvariniais laiptais aukštyn. Savo žiedu atidaręs duris, jis išleido vaiką į gatvę.

Vaikas išėjo pro miesto vartus ir pasuko į mišką, apie kurį burtininkas jam buvo kalbėjęs.

Miškas buvo labai gražus: pilnas giedančių paukščių ir kvepiančių gėlių. Su džiaugsmu jis žengė į mišką, bet tuojau tas džiaugsmas išnyko: kur tik jis žengė, iš žemės lindo aštrūs erškėčiai, piktosios dilgėlės degino jo kojas, o piktdagiai badė jį savo adatomis. Bet baltojo aukso pinigų, kurį liepė parnešti burtininkas, jis niekur negalėjo rasti, nors jieskojo jo nuo ryto lig vidurdienio, nuo vidurdienio ligi saulėlydžio. Saulei nusileidus, graudžiai verkdamas, jis pasuko namų link, gerai žinodamas, kas jo ten laukia.

Išėjęs į miško pakraštį, tankumyne jis išgirdo vaitojimą. Pamiršęs savo nelaimę, jis nubėgo ten, iš kur tas vaitojimas buvo girdėti, ir pamatė kilpose įstrigusį mažą zuikutį. Vaikas zuikučio pasigailėjo, paleido jį ir tarė:

— Aš pats esu vergas, bet tau dar galiu suteikti laisvę.

— Taip, tu man suteikei laisvę, bet kuo aš tau galėčiau atsilyginti? — paklausė zuikutis.

— Aš jieskau baltojo aukso pinigų, bet niekur negaliu jo rasti. Jei neparnešiu, šeimininkas plaks mane.

— Eiva, — tarė zuikutis, — aš tau parodysiu tą pinigą. Aš ži-

nau, kur jis paslėptas ir kam jis reikalingas.

Ir vaikas nusekė paskui zuikutį. Ir štai, didžiulio ąžuolo drevėje jis pamatė baltojo aukso pinigą, kurio taip jieškojo. Vaikas nepaprastai apsidžiaugė, pagriebė tą pinigą ir tarė zuikučiui:

— Už mano patarnavimą tu su kaupu atsilyginai, atsimokėjai šimteriopai!

— Ne, — atsakė zuikutis, — aš su tavimi pasielgiau taip, kaip tu su manimi.

Taip pasakęs, zuikutis šuoliais nubėgo į mišką, o žvaigždės vaikas nuskubėjo į miestą.

Prie miesto vartų sėdėjo raupsuotasis, pilku gaubtuvu apsigobęs, o jo akys blizgėjo, kaip degančios anglys. Pamatęs ateinantį vaiką, raupsuotasis pabarškino medine lėkste, paskambino varpeliu ir tarė:

— Duok man pinigų, arba aš mirsiu badu. Mane išvarė iš miesto, ir nebėra žmogaus, kuris manęs pasigailėtų.

— Ak!, — sušuko vaikas. — Aš turiu tik vieną vienintelį pinigą. Jei aš jo neparnešiu, mano šeimnininkas plaks mane, nes aš esu jo vergas.

Bet raupsuotasis tol prašė, tol meldė, kol vaikas pasigailėjo jo ir atidavė jam baltojo aukso pinigą.

Kai vaikas sugrįžo, burtininkas jam atidarė duris, įsivedė į vidų ir paklausė:

— Na, ar turi baltojo aukso pinigą?

— Neturiu, — atsakė vaikas.

Burtininkas puolė jį ir pradėjo mušti. Paskui pastatė vaiką prie tuščio stalo ir tarė:

— Ėsk!

Padavęs jam tuščią puodelį, vėl pasakė:

— Gerk!

O po to nuvedė jį į požeminį kalėjimą.

Kitą rytą burtininkas atėjęs jam tarė:

— Jei šiandien neparneši man geltonojo aukso pinigų, tu gausi tris šimtus rykščių, nes tu esi mano vergas.

Žvaigždės vaikas vėl išėjo į girią ir visą dieną jieškojo geltonojo aukso pinigų, bet niekur negalėjo jo rasti. Vakare, saulei leidžiantis, jis atsisėdo ant žemės ir pradėjo verkti. Pas verkiantį vaiką atbėgo tas mažasis zuikutis, kurį buvo išgelbėjęs iš spąstų, ir tarė:

— Ko verki? Ir ko čia girioje jieškai?

— Aš jieškau čia geltonojo aukso pinigų, kurio niekaip negaliu rasti, — atsakė vaikas. — Jei aš jo nerasiu, mano šeimnininkas plaks mane, nes aš esu jo vergas.

— Eiva, — tarė zuikutis ir nusivedė jį prie balos, kurios dugne gulėjo geltonojo aukso pinigai.

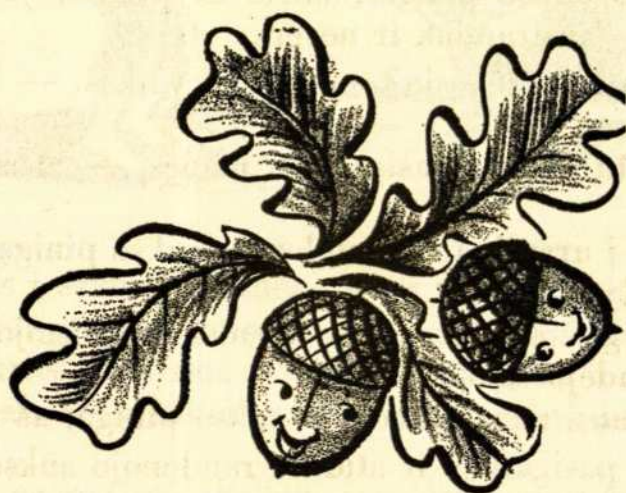
GILIUKAI

KOSTAS OSTRAUSKAS

Dangstos kepurėlėm
Ažuolų varpeliai,
Pro lapus karpytus
Tingiai rytą kelia.

Paklausykite — skamba:
Lyg lašai smulkučiai,
Trapus aidas dvelkia,
Rugių varpas pučia.

Rudeniui atėjus,
Dairosi rugienos—:
Nebėra varpelių —
Kepurėlės vienos...

— Kaip man beatsidėkoti?! — sušuko vaikas. — Tu jau antrą kartą išgelbsti mane iš bėdos.

— Bet tu pirmas manęs pasigailėjai, — atsakė zuikutis ir šuoliais vėl nubėgo į girią.

Žvaigždės vaikas pasiėmė geltonojo aukso pinigą, įsidėjo jį į kišenę ir nuskubėjo į miestą.

Pamatęs ateinantį vaiką, raupsuotasis bėgo prie jo, krito ant kelių ir tarė:

— Duok man pinigų, arba aš mirsiu badu.

— Aš turiu tik vieną vienintelį geltonojo aukso pinigą, kurį turiu parnešti savo šeimaininkui. Jei neparnešiu, jis plaks mane, nes aš esu jo vergas.

Bet raupsuotasis taip gaudžiai prašė, jog vaikas pasigailėjo ir atidavė jam geltonojo aukso pinigą.

Kai vaikas sugrīžo namo, burtininkas vēl jam atdarē duris, īsi-vedē ī vidū ir paklausē:

— Ar turi geltonojo aukso pinigā?

— Ne, — atsakē vaikas.

Tada burtininkas jī nuplakē, surišo grandine ir vēl īmetē ī pože-minī kalējimā.

Kitā rytā atējes burtininkas tarē:

— Jei šiandien parneši raudonojo aukso pinigā, gražinsiu tau laisvę, jei neparneši — užmušiu tave.

Ir vēl žvaigždēs vaikas išējo ī giriā, ir vēl visā dienā jieskojo raudonojo aukso pinigo, bet niekur negalējo jo rasti. Vakarop jis atsisēdo ant žemēs ir pradējo verkti. Pas verkiantī vaikā atbēgo tas mažasis zuikutis ir tarē:

— Raudonojo aukso pinigas, kurio tu jieskai, yra ten, aname urve, netoli tavęs. Nusiramink ir neverk.

— Kaip aš tau atsidėkosiū? — sušuko vaikas. — Tu jau trečią kartą išgelbsti mane.

— Taip, bet tu pirmas pasigailėjai manęs, — atsakē zuikutis ir nubēgo sau.

Vaikas įlindo ī urvā ir rado raudonojo aukso pinigā. Įsidējo jī ī maišelī ir nuskubējo ī miestā.

Bet pamatęs grįžtantī vaikā, raupsuotasis atsistojo pačiame vi-duryje kelio ir pradējo šaukti:

— Jei neatiduosī man raudonojo aukso pinigo, aš mirsiu!

Vaikas jo vėl pasigailējo ir atidavē raudonojo aukso pinigā.

— Jis tau reikalingesnis, nei man, — suspausta širdimi tarē vai-kas, nes gerai žinojo, kokia bausmē jī laukia.

Bet štai! Vos tik vaikas įžengē pro miesto vartus, sargybiniai, reikšdami jam pagarbā, šaukē:

— Koks puikus mūsų valdovas!

— Iš tikrųjų tokio gražaus kito nėra visame pasaulyje! — pas-kui jī eidama šaukē minia.

Vaikas graudžiai verkē ir tarē sau:

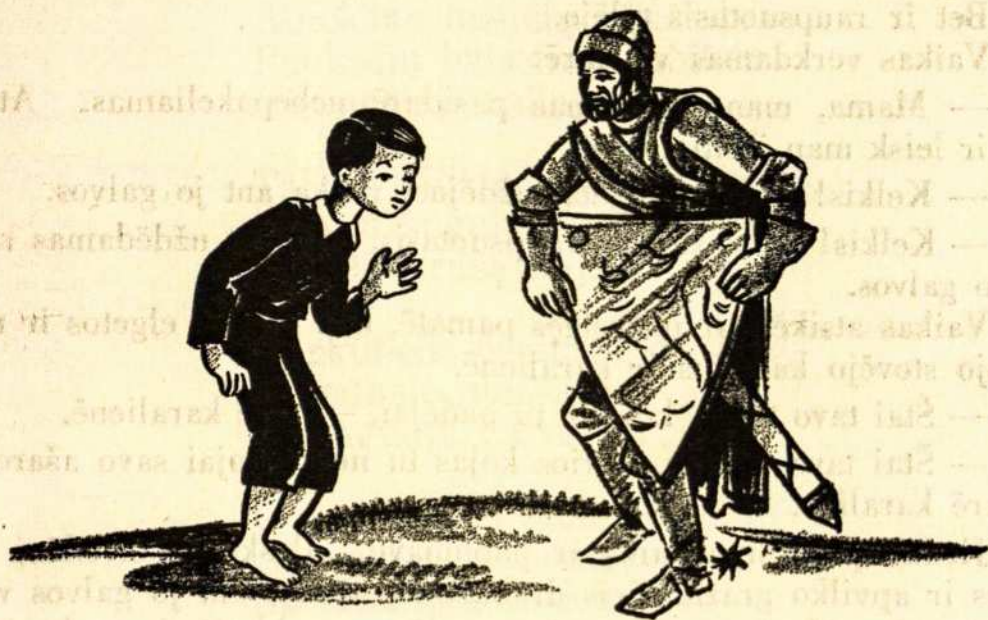
— Jie tyčiojasi iš manęs, jie juokiasi iš mano nelaimės.

Minia buvo tokia didelē, kad vaikas net kelio negalējo rasti ī sa-vo namus. Jis atsidūrē aikštėje, kur buvo karaliaus rūmai. Tuojau atsidarē vartai, o kunigai ir aukštieji miesto valdininkai skubējo jo pasitikti. Jie nusilenkē jam ir tarē:

— Tu esi mūsų valdovas, kurio mes laukēme. Tu mūsų kara-liaus sūnus.

— Ne, — atsakē vaikas, — aš nesu karaliaus sūnus. Aš esu varg-šės elgetos vaikas. Ir kodėl jūs sakote, kad aš gražus, kai aš žinau, kad mano išvaizda bjauri?

Tada tasai šarvuotasis kareivis, kurio skyde blizgėjo auksinės gėlės, o šalme — sparnuotas liūtas, pakėlė savo skydą ir tarė:
— Mano valdove, kaip jūs galite sakyti, kad jūs negražus?

Pažvelgęs į save, žvaigždės vaikas pamatė, kad jo veidas vėl pasidaręs toks pat gražus, kaip ir anksčiau kad buvo, o akyse spindėjo švieselė, kurios jis pirma nebuvo pastebėjęs.

Ir kunigai, ir aukštieji miesto valdininkai klaupėsi prieš jį ir kalbėjo:

— Sena pranašystė skelbia, jog šiandieną turis ateiti tas, kuris mus valdysiąs. Taigi priimkite, mūsų valdove, šį vainiką ir šį skeptrą, būkite mūsų karalius ir valdykite mus teisingumu ir meile.

— Aš nesu to vertas, — atsakė vaikas, — nes aš išsižadėjau savo motinos, kuri mane nešiojo. Ir aš negalėsiu nurimti, kol nesužinosiu, kad ji atleido mano nusikaltimą. Atleiskite mane, nes aš turiu klajoti po pasaulį. Aš negaliu čia pasilikti, nors jūs man siūlote vainiką ir skeptrą.

Taip kalbėdamas vaikas žvilgterėjo į gatvę, kuri ėjo prie miesto vartų. Didelėje minioje, kuri buvo apsupta kareivių, staiga jis pamatė elgetą — savo motiną — ir šalia jos stovintį tą raupsuotąjį, kuris sėdėdavo prie kelio.

Iš džiaugsmo šaukdamas, vaikas pribėgo prie motinos, atsiklaupė ir bučiavo jos žaizdotas kojas, vilgydamas jas savo ašaromis.

— Mama, aš išsižadėjau tavęs savo išdidume, — tarė vaikas, nuleidęs galvą, — neatstumk manęs mano nusižeminimo valandoje. Aš parodžiau tau savo neapykantą, o tu parodyk man savo meilę. Mama, aš atstūmiau tave, o tu priglausk savo vaiką.

Bet elgeta nepratarē nē žodžio.

Tada vaikas apkabino raupsuotojo kojas ir jam tarē:

— Aš tris kartus tavęs pasigailėjau. Prašyk mano motiną, kad prartatų nors vieną žodelį.

Bet ir raupsuotasis tylėjo.

Vaikas verkdamas vėl tarē:

— Mama, mano skausmas pasidarē nebepakeliamas. Atleisk man ir leisk man išeiti į girią.

— Kelkis! — tarē elgeta, uždėjusi ranką ant jo galvos.

— Kelkis! — pakartojo raupsuotasis, taip pat uždėdamas ranką ant jo galvos.

Vaikas atsikėlė ir pažvelgęs pamatė, kad vietoje elgetos ir raupsuotojo stovėjo karalius ir karalienė.

— Štai tavo tėvas, kuriam tu padėjai, — tarē karalienė.

— Štai tavo motina, kurios kojas tu numazgojai savo ašaromis, — tarē karalius.

Jiedu apsikabino vaiką ir pabučiavo. Paskui nusivedė į savo rūmus ir apvilko gražiausiais drabužiais, uždėjo ant jo galvos vainiką, o į rankas įdavė skeptrą — ir pavedė jam valdyti miestą, kuris stovėjo ant upės kranto. Ir jis tapo to miesto valdovu.

Visiems jis buvo teisingas ir gailestingas. Iš miesto išvarė tik piktąjį burtininką. Kirtėją su žmona jis gausiai apdovanojo, o jo vaikams suteikė aukštas vietas. Jis niekam neleido skriausti nei paukščių, nei žvėrelių. Visus mokė meilės, dosnumo ir gailestingumo. Vargšams jis dalijo drabužius ir duoną. Visame jo krašte viešpatavo taika ir gerovė.

*

*

*

SŪPUOKLĖS

JADVGA IEŠMANTAITĖ

Sūpuoklėlės ūčia, ūčia.

Man į veidą vėjas pučia,

Draiko plaukus ant galvos.

Garbanos po orą skraido,

Akys džiaugsmo žaibus svaido,

Kas smagiau dar išgalvos,

Dar paspausiu ir pritūpsiu,
Skardžiai per laukus sušuksiu —
Ei, valio, valio!

Aukščiau medžių aš iškilsiu,
Paukščių balseliu prabilsiu
Viršūnėlėje žalioj.

Tai vėl leidžiuos lig pat žemės,
Nuo viršugalvio žolelės
Braukiu rasą kojele.

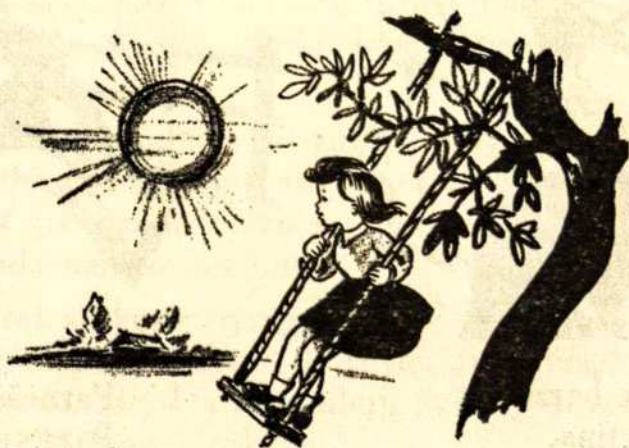
Barkūnėlis pasikraipo,
Ramunėlė nusišaipo
Ir linguoja galvele...

O kad visada siūbuočiau,
Aš pasaulį išbučiuočiau
Su laiminga širdele.

Kad užsnūsti, nepabusti...
Nereikėtų nusiskusti
Sunkia tremtinio dalia...

Ūčia, ūčia, sūpuoklėlės,
Mano dvasią jūs pakėlėt
Virš visų vargų.

Pasisupsiu dar taip šonu,
Kad būt visiškai malonu,
Lyg ant Baltijos bangų...

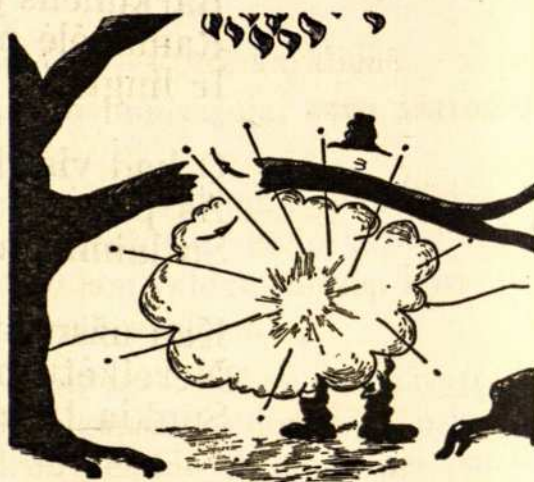

ŽVIRBLELĮ NUŠOVĖ

Užrašė A. MAŽIULIS, iliustravo dail. A. KAUPAS

1. Ateina senelis,
Atkiūtina.

3. Pamatė žvirblelį,
Nupyškino.

2. Žiląją barzdele
Pakrutina.

4. Parnešė namulio,
Parstyrino.

5. Nupešē žvirblelī,
Nudulkino.

6. Pripešē plunksneli
Pilnā maišelī,
Prisūdē mēselēs
Pilnā rieškelē.

ZUIKUČIO PYRAGAI

V. BENJAMINAS

Kai Marytē buvo dar visai maža, jos mamytē, pareidama iš bažnyčios ar iš svečių, vis parnešdavo zuikučio pyrago. Kai kada tai būdavo cukrumi apibarstyta bulkutė, balta ir puri kaip pūkas. Kitą kartą didelis riestainis, kurį beveik ant galvos galėdavai užsimauti. Tik truputį, truputį Marytės galva buvo per didelė. Bet labiausiai Marytē mėgdavo šalmėtinį saldainį, kuris būdavo ilgas kaip geroka lazdutė, ir įvyniotas į margą visokių spalvų popierį — ir dar iškarpytą visokiais garbinėliais.

Visos tos lauktuvės buvo vis zuikučio pyragai. Mamytē sutikdavo zuikutį ten, aure, už krūmučių ant takelio. O tas laukų žvėrelis buvo toks geras, kad jis visada mažąją Marytę atsimindavo, nors jo mergaitė dar niekada nebuvo mačiusi.

— Ar tikrai zuikutis pyragus kepa? — klausdavo susimąsčiusi Marytē ir pirščiuką įsikišdavo į burnytę. Ji pribėgdavo prie lango ir žiūrėdavo: o gal pamatys tą nuostabų žvėrelį su krosnele ant pečių, o iš kamino gal ir dūmai rūks...

Pamatyti kai kada pamatydavo bešokuojantį per laukus ilgakoįjį zuikelį, bet tos krosnelės Marytė niekada nematė.

— Tai, tur būt, čia ne tas, kurs pyragėlius kepa, — tardavo sau viena mergaitė.

Bet metai bėgo. Marytė vis augo. Jau ir mamytės pasitikti išbėgdavo toliau nuo namų. Kai kada net iki tų krūmučių atbėgdavo. Bet tarp medelių buvo daug šešėlių, ir Marytė vis dar nedrįsdavo takeliu leisti viena per tuos paslaptingus krūmučius, už kurių tikrai stovi zuikutis su savo duonkepe krosnele ir laukia pareinančios iš miestelio jos mamytės.

Buvo giedra vasaros diena. Marytė jau laukė ant takelio grįžtančios iš bažnyčios mamytės. Ji vis nubėgdavo iki krūmučių, bet ir vėl grįždavo atgal. Gal kokią dvidešimt kartų ar net daugiau mergaitė kartojo tą savo kelionę nuo namų iki krūmučių ir vėl atgal. Bet kartą jai pasirodė, kad jau anapus alksniukų sumirgėjo mamytės skarelė. Mergaitė visai drąsiai leidosi per krūmučius, net pasišokinėdama. Tik staiga iš už vieno kupsto prie pat jos kojų pašoko kažkoks žvėris, liuoktelėjo didelį šuolį ir kaip lėkte nulėkė į tankumyną. Mergaitė persigando ir net surikti negalėjo. Stovėjo vietoje ir visa drebėjo. Laimė, kad mamytė iš tikrųjų ėjo takeliu. Ji jau visai gerai matė mergaitę ir pašaukė ją vardu. Marytė atsigavo iš išgąščio ir pasileido bėgti pasitikti mamytės.

— Mamyte, kažkoks žvėris išsoko čia iš už kupsto, — pro ašaras skundėsi mergaitė.

O mamytė buvo mačiusi visą atsitikimą ir tarė:

— Maryte, tu išsigandai to zuikučio, kuris tau pyragėlį kepa, — ir priglaudė mergaitę prie savęs.

Tik dabar Marytė pradėjo atsiminti, kad, žvėreliui pašokus, tikrai lyg koks dūmų debesėlis pakilo.

— Tai tikrai buvo dūmai iš zuikučio duonkepės krosnelės, — mąstė mergaitė.

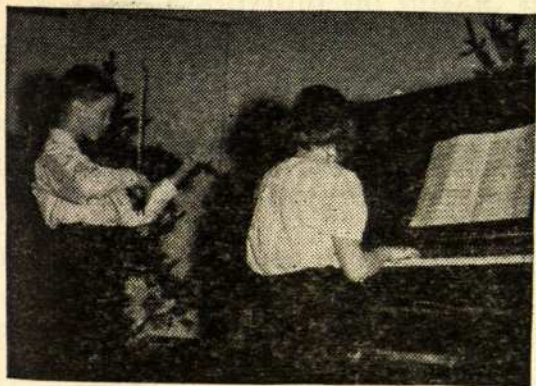
Tik vis mergaitei atrodė, kad tas zuikutis buvo lyg per didelis. O gal jai tik iš arti taip pasirodė?

Marytė vis augo. O zuikelis vis tebebuvo toks geras, kaip ir anksčiau: jis vis įduodavo mamytei pyragėlio.

Dabar Marytė jau užaugusi, bet zuikučio pyragą dar vis atsimeina. Ji dažnai atsidususi pasako:

— O kad taip sugrįžtų anie gerieji laikai!

Detroito šeštadieninės mokyklos mokiniai K. Leknius ir M. Lekniūtė groja lietuviškas melodijas.

MĮSLĖS

47. Dieną aklas, naktį mato.
48. Turi sparnus, bet nelekia; neturi kojų, bet nepavysi.
49. Už slenkstį mažesnis, už stogą aukštesnis, už sniegą baltesnis, už anglį juodesnis.
50. Pavasarį geltonas, rudenį baltas.
51. Sėdi mergelė tamsioj seklyčioj, audžia be staklių ir be nyčių.
52. Piktų šunelių šimtų šimteliai; nei duonos duosi, nei lazda atsiginsi.

NR. 5 MĮSLIŲ ĮMINIMAI

39 Adata ir siūlas, 40 Špulė, 41 Rašalinė ir rašalas, 42 Smuikas, 43 Svirtis, 44 Audžiamas audeklas ir siūlai, 45 Kirvis, 46 Valtis.

Detroito šeštadieninės lietuvių mokyklos mergaičių choras labai myli lietuviškas dainas. Jam vadovauja muz. mokytojas Stasys Sližys.

NAUJOS KNYGOS

Jau išėjo iš spaudos naujausia Stasiaus Būdavo apysaka "Varpai Skamba" ir pardavinėjama visuose spaudos kioskuose. Išleido "Lietuvių Dienų" leidykla, 9204 S. Broadway, Los Angeles 3, Calif. Kaina \$2.50. 180 pusl. Viršelis pieštas dail. P. Puzino. Knyga daro gražų įspūdį.

Ši apysaka taikoma jaunimui. Joje vaizduojamas berniuko - knygnešio gyvenimas Lietuvos kaime ir bažnytkaimy. Būdavo stilius grakštus ir nuoširdus. Jis labai turtingas gyvais ir natūraliais dialogais bei palyginimais. Rašytojo stilių dar labiau sustiprina suasmeninta gamta, kuri čia susilieja su žmogumi, tartum kokia sąmoninga gyvybė.

GAUTA PAMINĖTI. Balandžio mėn. LIETUVIŲ DIENŲ numeryje yra per 40 naujausių iliustracijų iš įvairių lietuvių kolonijų. L. D. yra vienintelis paveikslų magazinas lietuvių-anglų kalboje. Galite gauti numerį susipažinimui parašę į L. D. — 9204 So. Broadway, Los Angeles 3, California. Prenumerata \$3.00 bet kuriame krašte.

+ Ar žinote, kad bitė darbininkė sveria tik vienuoliktą dalį gramo. Į vieną kilogramą telpa 11.000 bičių.

PAVASARIS

Pavasaris atējo
Ī pievas ir laukus.
Šučiuļbo vyturēļiai
Ir linksmina visus.

Prie upēs geltonuoja
Purienu šeimynėlė,
Medelių lapai sprogsta,
Žiedais pakvimpa pumpurēļiai.

Laukuos net kvepia mūsu žemė
Ir žolynai žaliuoja.
Visur skaidrus toks oras
Dainuoti mus vilioja.

Artojus laimina pats Dievas,
Saulutė šypsosi pro langus.
O mes basi išbėgame ĩ pievas
Ir rankutes ištiesiame ĩ dangų.

A. K. iš So. Boston, Mass.

MAŽASIS JONUKAS IR VARLĒ

PASAKA

Kartą gyveno mažas, bet drąsus berniukas, vardu Jonukas. Jo tėvelis jau buvo miręs. Jis gyveno su mamyte ir padėdavo jai darbus dirbti.

Kartą jisai sugalvojo parnešti mamytei grybų, ir nieko nesakęs pats vienas išėjo ĩ mišką. Miške jis rado labai daug grybų: net nežinojo, kuriuos rinkti, kuriuos palikti. Vis rinko didesnius ir gražesnius. Taip besisukinėdamas apie grybus, Jonukas vis ėjo gilyn ĩ mišką, kol paklydo ir nežinojo, kur jo namai. Jonukas labai išsigando.

Ilgai klaidžiojo po mišką, bet kelio namo vis negalėjo rasti. Pagaliau visai pavargęs priėjo didelę kūdrą. Gal tokią didelę, kaip Žaliejį ežerai prie Vilniaus, apie kuriuos man tėvelis pasakojo. O gal tai buvo jau ne kūdra, o tikras ežerėlis. Jo vanduo buvo žalias. Jonukas norėjo pasilenkęs vandens atsigerti. Paslydo ir nė nepajuto, kaip įkrito į vandenį. Ir kažinkokia jėga jį smarkiai traukė gilyn ir gilyn, o to ežerėlio būta gal kokio kilometro gilumo.

Kai Jonukas pasiekė dugną, ten prieš pat jo veidą išlindo didelė žalia varlė. Ir ji prašneko žmogaus balsu:

— Mane ragana užkeikė, ir aš galėsiu vėl pavirsti žmogumi, jei suvalgysiu visus šito miško lapus. Grįžk į krantą ir mesk medžių lapus į ežerėlį, o aš juos valgysiu.

Jonukas nė nepasijuto, kaip vėl atsidūrė miške. Jis rinko iš visur nukritusius sausus medžių lapus ir metė į vandenį. Varlė juos valgė, bet į žmogų vis dar nepavirto. Jonukas pradėjo galvoti, kad varlė tyčia jį kankina liepdama rinkti lapus. Rodos, jau visi lapai buvo surinkti. Tada varlė dar sušuko:

— Jonuk, dar yra likęs vienas sausas lapas didelio medžio viršūnėje, netoli nuo šio ežerėlio. Nusink ir atnešk jį man. Tada aš vėl pavirsiu žmogumi.

Jau buvo pats vidurnaktis, kai Jonukas surado tą medį. Jis jau siekė to sausojo lapo, bet staiga pasirodė baisi ragana ir ėmė visaip berniuką gązdinti. Bet Jonukas įtempė visas savo jėgas, nes labai norėjo padėti į varlę paverstam žmogui. Kai ragana griebė Jonuką į savo bjaurų glėbį, Jonukas jau spėjo lapą įmesti į vandenį. Varlė, tą lapą suvalgiusi, tuojau pavirto į stiprų karalaitį su kardu ir jietimi rankose. Išsoko jis iš ežerėlio ir nukirto piktajai raganai galvą.

Vietoje ežerėlio pasidarė dideli sodai ir iškilo karališki rūmai. Jonukas papasakojo karalaičiui, kaip jis ėjo į mišką grybauti, kaip jis paklydo ir negalėjo savo namų rasti. Karalaitis Jonuką gausiai apdovanojo, pagyrė už gerą darbą ir palydėjo namo.

Nuo to laiko Jonukas su savo mamyte buvo turtingi ir labai gražiai gyveno. Jonukas išėjo didelius mokslus ir dažnai susitikdavo su karalaičiu, kuris dabar tapo to krašto karaliumi ir išmintingai valdė žmones.

Parašė *Faridas A. Maslauskas*,
Westfield, Mass.

TRUPUTĮ PAGALVOK

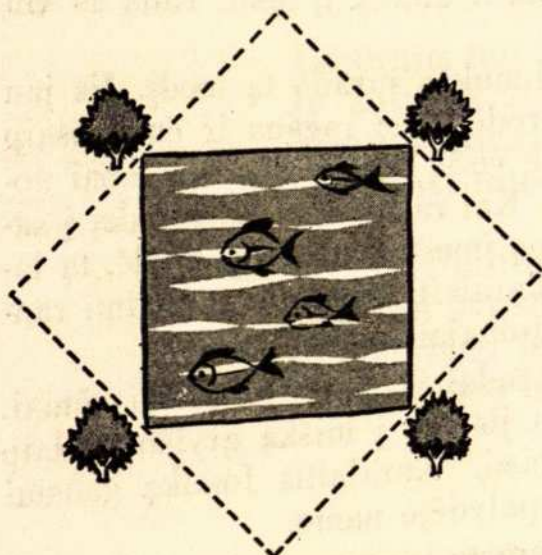

NR. 5 UŽDAVINIŲ ATSAKYMAI

1. Viršuje įrašoma: *rugeliai*, kairėje pusėje: *riešutas*, iš kairės įstrižai žemyn — *ramunėlė*, apačioje: *skrybėlė*, dešinėje pusėje žemyn: *išdykėlė*, dešinėje įstrižai iš viršaus: *Išlaužas*.

2. Langą pirmas išmušė Antanukas, nes Broniuko akmenuko padaryti įtrūkimai sustojo, pasiekę pirmiau Antanuko akmenuko padarytus įskilimus. Tokiu būdu dėdė ir išaiškino, kuris berniukas yra pirmasis langą išmušėjas.

3. Taškuotomis linijomis parodyta paveikslėlyje, kaip šeimininkas padidino savo baseiną.

UŽDAVINIAI

1. Čia duodama trijų Europos valstybių formos, kaip jos atrodo žemėlapyje. Atspėkite, kurios čia valstybės?

Vertinama 5 taškais. Šį uždavinį sudarė A. Kasperavičiūtė iš Brazilijos.

2. Brūkšnelių vietoje parašykite raides. Trečioje eilutėje skaitant žemyn, gaunamas Suomijos vardas:

1. - - S - - (vardas artimos giminės)
2. - - U - - - (maisto liekana)
3. - - O - - - (judesys)
4. - - M - - - - (pastato arba namo dalis)
5. - - I - - - (daikto ypatybė)
6. - - J - - - (sportininkės pavadinimas)
7. - - A - - (parazitas)

Vertinamas 4 taškais. Uždavinį sudarė Faridas M. Maslauskas.

I šį Vyties kryžių įrašykite žodžius (po raidę į kiekvieną langelį): statmenai žemyn kairėje — lietuviškas vyro vardas, dešinėje — vardas būtybės, kuri gaždina.

- 3.
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
☐	☐
- Gulsčiai į pirmąją eilutę nuo viršaus: esamasis laikas veiksmazodžio, kuris vartojamas muzikoje; antroje eilutėje — skaitymas be raidžių; trečioje eilutėje: daiktas vartojamas kare; ketvirtoje eilutėje: vardas žymaus anglų politiko.

Uždavinys vertinamas 6 taškais. Jį sudarė Faridas M. Maslauskas.

4.

Labai siaura upe iš vienos pusės plaukia du keleiviniai laivai, o iš kitos pusės — du prekiniai laivai. Jie susitinka ir upėje prasilenkti negali. Bet ties susitikimo vieta yra mažytė prieplauka, į kurią gali įplaukti tik vienas laivas. Ir vis dėlto laivai prasilenkė ir nuplaukė kiekvienas, kur jam reikia. Kaip jie tai padarė?

Atsakymas vertinamas 5 taškais.

Šį uždavinį atsiuntė Zigmas Sadauskas, Decatur, Ill.

UŽDAVINYS Nr. 5

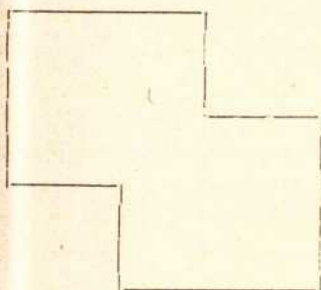
Gėlės žieduose ir lapuose yra išbarstyti skiemenys, kuriuos teisingai sudėstę, gausi me pradžia gerai žinomos lietuviškos dainos.

Atsakymas vertinamas 5 taškais.

Uždavinį sudarė Marina Gerodeckaitė iš Venecuelos.

UŽDAVINYS Nr. 6

I šią figūrą sutalpinkite septynis lygius kvadratinis langelius.

Vertinamas 3 taškais. Ji sudarė Gediminas Naujokaitis.

LAIŠKAI
Redaktoriui

“Eglutėje” man labiausiai patinka Gimtosios šalies ir Senutės pasakos, vaidinimėliai, kaip “Mažasis didvyris”, eilėraščiai.

O mano 6 metų broliukas labiausiai skaito eilėraštukus su paveikslukais, kaip “Kututis”, “Upelio pasaka”. Taip pat patinka “Atžalėlės”.

Aš visada labai laikiu “Eglutės”.

Rimutis Sužiedėlis,

9 m., Brockton, Mass.

Gerb. Redaktoriau,

Noriu palinkėti sėkmės Jūsų darbe. “Eglutė” yra vienintelis laikraštėlis, dominan-

tis mažesnius, nors jis ir suaugesniems, kaip man pačiai, pravartus.

Turėjau progos perskaityti visus “Eglutės” numerius, atneštus į klasę susipažinti mui, prisiūstus mainais ŠKA Aidų redakcijai. Nustebau, radusi ten biografijų. Tuo atžvilgiu, manau, “Eglutė” tinka ir suaugesniems.

Ištvermės taip gražiam, bet sunkiam darbe.

Su pagarba

Marija Lukoševičiūtė, Chicago, Ill.

Man “Eglutėje” labiausiai patiko: Skruzdeytė Greitūtė ir eilėraštis Pavergtųjų Velykos.

Aš esu 9 metų. Moku lietuviškai rašyti ir skaityti. Man labai patinka “Eglutė”.

Argirdas Špakauskas,

East Hartford, Conn.

LAIŠKAI
Skaitytojams

Kitas “Eglutės” numeris išeis tik rugsėjo pradžioje. Yra daroma, kaip ir ankstesniais metais, dviejų mėnesių pertrauka. Savo mieliesiems skaitytojams ir bendradarbiams linkime linksmai ir laimingai praleisti vasarą. “Atžalėlių” bendradarbiai prašomi prisirinkti ispūdžių ir juos laisvu laiku surašyti. Jūsų rašinėlius redaktorius pataisys ir išspausdins “Eglutėje”. Visi mėginkit savo sugebėjimus plunksną valdyti.

Siųsdami savo rašinėlius ir eilėraščius, visada pasirašykite savo vardą ir pavardę. Be pavardės nebus kūrinių spausdinami.

Redaktorius

Dar primename, kad yra neužsimokėjusių “Eglutės” skaitytojų. Kurie dar tebesate skolingi, atsilyginkite, nelaukdami paraginimo laiškais. Atminkite, kad Jūsų skola sunkina “Eglutės” išleidimą. Be pinigų spaustuvės mašinos nesisuka, nepagamina paveikslukais, negaunama popierio, nedirba paštas ir t. t.

Administracija

